

Fångad i en tangodröm - En tangotrubadur

Trubadur tolkar tango

(Artikel skriven av Kina Andersson)

Han har publiken i sin hand, trubaduren Lars Hedberg tolkar en Taube, en Bellman, sjunger sedan den egna visan. Förtryllad. Och därpå en - tango. Rösten, en uttrycksfull baryton, sprider värme och skapar kontakt med sina åhörare.

Det blir en minnesvärd kväll, nyfikenheten är väckt. Jag får låna en CD med hans musik. Lyssnar till en tango. Sedan en till. Går vidare och lyssnar till - Drick mitt vin, sedan? Saknad. Så tillbaka till Saknad. Om och om igen... Det finns en slags vemodig glädje i Lars Hedbergs musik som är svår att värja sig emot.

Musiken tycks alltid ha funnits där, har alltid lockat. Och redan som liten letade Lars egna uttryck; gjorde egna låtar vare sig han spelade blockflöjt, gitarr eller mandolin. Under gymnasietiden startade han så ett band, och sedan dess har man kunnat hitta Lars i olika konstellationer; ensam eller i samarbete med olika artister; Bröderna Rusk och Roine Stolt från Flower Kings är några exempel.

Under en drygt 40-årig musikkarriär har Lars turnerat med musik och teater runt om i Sverige och utomlands, medverkat i radio och TV vid flera tillfällen och har även gett ut skivor, En stjärna utan namn, Afrika/Himmel av guld och En flamma i mörkret/Symfoni i blue moll. Det känns inte direkt som om man överdriver om man säger att hans repertoar kontinuerligt har uppdaterats och förfinats. Nu är det alltså trubaduren som helt tagit över. Lars skriver eget material men gör också personliga tolkningar av andras verk. Bellman tokar han mer än gärna, för den där förmågan han hade att berätta, att skildra personer, miljö och - känslor.

Hans musik, hans texter. Att sjunga honom känns i munnen som ett gott vin, förklarar Lars. Och om jag får tolka Lars, så söker även

han efter känslor i sin text och musik. I sitt senaste projekt får han gott om utrymme att göra just detta. Sedan några år tillbaka är han tangodansör, och därmed har tangomusiken blivit en självklar del av hans tillvaro. Ja, den tycks ha fångat hans själ - I tango ryms alla känslor. Det är, det är... som livet själv. Man kommer helt enkelt nära sig själv. Då finns det heller ingen annan möjlighet än att skapa sin egen tangomusik också.

Inspiration till ny musik finner Lars i det mesta, han drar nytta av all tidigare erfarenhet, från arbetet med barnteater, från den som tangodansör, från möten med andra människor, kärleken... Ja, likt Snusmumriken går han ut och liksom fångar låtar. Skriva noter kan han däremot inte, i stället verkar det som om han fångar klanger i sitt inre, som han sedan omvandlar till melodier, förslagsvis med gitarrens hjälp. Och han tycks alltid ha en ny, eller nygammal, melodi på gång. Ibland blommar en melodi ut på en gång, ibland tar det en tid.

Emellanåt ser Lars drömmande ut, nästan frånvarande. Då kan man vara ganska säker på att han skapar musik. Kanske en alldeles ny tango. Eller så kommer han på hur han ska gå vidare med idén till den där melodin som han fångade den där midsommarmorgonen. Det finns en ytterligare dimension av musiken - kontakten med publiken när han uppträder - Det är en fantastisk känsla att sjunga inför publik, att försöka skapa en dialog, förklarar han.

Det gör han.